

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1984-1985

24 JUNI 1985

ONTWERP VAN DECREET

betreffende de milieuvergunning

AMENDEMENTEN

voorgesteld door de heer L. Vanvelthoven C.S.
na indiening van het verslag

Artikel 2

In fine van punt 2° de woorden „ , daaronder begrepen het lozen van afvalwater” weglaten.

VERANTWOORDING

Een integratie van de lozings- en exploitatievergunning is onverantwoord. Een geïntegreerde milieuvergunning kan niet beperkt worden tot deze milieu-aspecten, maar moet ten minste rekening houden met de aspecten hinder, luchtverontreiniging, geluidshinder, afvalstoffen en waterkwaliteit. Dit veronderstelt een integratie van een ganse reeks afzonderlijke vergunningsstelsels. Dit is echter geen eenvoudige opgave. Derhalve stellen wij voor thans alleen de exploitatievergunning te moderniseren.

Artikel 7

Dit artikel weglaten.

VERANTWOORDING

De milieueffectrapportering en de veiligheidsrapportering dienen bij afzonderlijk decreet te worden geregeld.

Zie :

291 (1984-1985)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nrs. 2 tot 9 : Amendementen
- Nr. 10 : Subamendementen
- Nr. 11 : Advies van de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud
- Nrs. 12 en 13 : Amendementen
- Nr. 14 : Verslag

Artikel 8

Dit artikel vervangen door wat volgt :

„Artikel 8

Iedere fysieke persoon of rechtspersoon die schade ondervindt ten gevolge van de exploitatie van een overeenkomstig artikel 6, § 1 als hinderlijk ingedeelde inrichting, heeft recht op vergoeding van de schade lastens de exploitant wanneer die redelijkerwijs niet te zijnen laste moet blijven.

Heeft de exploitant evenwel niet de door de vergunning voorgeschreven voorzorgen genomen of beschikt hij niet over de vereiste vergunning, dan heeft het slachtoffer recht op een volledige vergoeding van de geleden schade.

Wanneer de rechter oordeelt dat schade in de toekomst onvermijdelijk is bij gelijkblijvende exploitatievoorwaarden, dan vraagt hij het advies van de bevoegde overheid over de wenselijkheid om de exploitatievoorwaarden aan te passen met het oog op het vermijden van die schade.

Oordeelt de bevoegde overheid dat de exploitatievoorwaarden ongewijzigd dienen te blijven, dan veroordeelt de rechter de exploitant tot vergoeding van de schade die het slachtoffer waarschijnlijk zal lijden, in de mate dat deze redelijkerwijs niet door eiser moet gedragen worden.

Oordeelt de bevoegde overheid dat de exploitatievoorwaarden dienen gewijzigd te worden, dan beveelt de rechter de exploitant de gewijzigde voorwaarden na te leven binnen een door hem te bepalen termijn en gebeurlijk tot vergoeding van de schade die het slachtoffer waarschijnlijk nog zal lijden, voor zover deze redelijkerwijs niet door de eiser moet worden gedragen. ”

VERANTWOORDING

Deze aanvulling beoogt meer klaarheid te brengen in de relatie tussen de administratieve vergunning voor het exploiteren van een hinderlijke inrichting en rechten van derden die gebeurlijk schade lijden als gevolg van de exploitatie van een hinderlijke inrichting.

Artikel 24 van Titel 1 van het huidige Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB) bepaalt dat de exploitatievergunning de rechten van derden onverkort laat. Op civielrechtelijk vlak houdt dit ten aanzien van derden het volgende in.

1. De overtreding van de bepalingen van de administratieve vergunning maakt, in de ogen van de quasi unanieme rechtspraak, een burgerrechtelijke fout uit in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. Wanneer derden ingevolge deze onrechtmatige daad schade lijden, kunnen zij een volledige vergoeding van de door hen, als gevolg van de fout van de exploitant, geleden schade eisen. Dezelfde mogelijkheid bestaat, a fortiori, wanneer de exploitant een hinderlijke inrichting uitbaat zonder vergunning.

2. De naleving van de bepalingen van de administratieve vergunning, heeft niet voor gevolg dat derden die schade lijden ten gevolge van de exploitatie van de hinderlijke inrichting, beroofd worden van de mogelijkheid om een civielrechtelijke vordering in te stellen.

Naast, en boven, de specifieke voorschriften opgenomen in de exploitatievergunning „blijft voor de exploitant de algemene plicht tot zorgvuldigheid bestaan”. In de meeste ons omringende landen geldt een gelijkaardige regeling (zie Bocken H., Preventie, toerekening en herstel van schade door milieuverontreiniging, Préadvies uitgebracht voor de Nederlandse Vereniging voor Rechtsvergelijking, n^o, p. 80-81, Kluwer Deventer, 1983).

De naleving van de vergunning heeft echter wel invloed op de aard van de privaatrechtelijke sanctie die de rechter kan opleggen. Naast een veroordeling tot geldelijke schadevergoeding mag de rechter maatregelen bevelen om schade voor de toekomst te vermijden, doch enkel voor zover zij niet in strijd zijn met de voorzorgen welke het bestuur in het algemeen belang voorschreef en voor zover zij het bestaan van de inrichting niet, ook niet tijdelijk, in het gedrang brengen.

De rechterlijke macht zou niet het recht hebben, volgens een overwegende rechtspraak, om de voorwaarden van de vergunning te wijzigen, aanvullende voorwaarden op te leggen, een vergunning in te trekken of te schorsen (zie Nuyts R., Regime van de vergunningsplichtige

inrichtingen, Extern (1981), n° 6, p. 484) ook niet wanneer dat geboden is om schade in de toekomst te vermijden. De „scheiding van de machten” wordt ter verdediging ingeroepen.

Deze oplossing kan soms een ernstige handicap betekenen. Toch is het, vanuit democratisch oogpunt, niet goed om de burgerlijke rechter onbeperkte mogelijkheden te geven om de vergunningsvoorwaarden te wijzigen, telkens toekomstige schade waarschijnlijk is. Het gaat hem bij het vaststellen van de exploitatievoorwaarden van de hinderlijke inrichting immers om het vastleggen van milieuhygiënische voorwaarden en dit veronderstelt een belangenafweging. Politieke organen zijn daartoe, onder controle van de bevolking, het best geplaatst. Er moeten echter wel ruime waarborgen geboden worden dat derden hiervan niet het slachtoffer zijn. Dat houdt ons inziens in dat derden het recht moeten krijgen om bij het vergunningverlenend bestuur aan te dringen op wijziging van de vergunningsvoorwaarden wanneer zij schade lijden, én dat deze overheid gehouden is binnen wettelijke termijn uitspraak te doen. Dat houdt echter ook in dat individuele burgers die het slachtoffer worden van schade veroorzaakt door de maatschappelijk toelaatbare geachte verontreiniging, het recht moeten hebben op een billijke vergoeding van die schade. Wanneer de rechter geconfronteerd wordt met de eis tot schadevergoeding zal hij derhalve moeten nagaan of men de verontreiniging die aan de basis ligt van de schade, maatschappelijk aanvaardbaar acht of niet. Zo ja, dan kan hij enkel een schadevergoeding betekenen voor schade die redelijkerwijs niet ten laste moet blijven van het slachtoffer, zowel voor het verleden als voor de toekomst.

Zo neen, dan kan hij de exploitant bevelen in de toekomst de nieuwe voorwaarden na te leven en hem veroordelen tot het vergoeden van de schade die door het slachtoffer reeds werd geleden. De rechter moet dus nagaan in welke mate de opgetreden verontreiniging maatschappelijk aanvaard wordt geacht. Wij stellen voor dat hij daaromtrent het bindend advies vraagt van de vergunningverlenende overheid.

Artikel 9

A. In § 1 en § 2 op de eerste regel het woord „vier” vervangen door het woord „zes”.

B. In § 3 op de eerste regel het woord „drie” vervangen door het woord „zes”.

VERANTWOORDING

De voorgestelde termijnen zullen, zeker wat meer gecompliceerde aanvragen betreft, te krap uitvallen.

Artikel 11

A. In § 1 op de eerste regel de woorden „Behoudens andersluidende bepalingen, wordt” weglaten en op de tweede regel na het woord „vergunningsaanvraag” het woord „wordt” invoegen.

B. Paragraaf 2 vervangen door wat volgt :

„§ 2. Het aanvraagdossier wordt gedurende dertig dagen ter inzage neergelegd in het gemeentehuis. Gedurende deze termijn van dertig dagen organiseert het college van burgemeester en schepenen, voor de inrichtingen van eerste klasse, een of meer hoorzittingen waarvoor het een beroep kan doen op de vergunningsaanvrager en deskundigen.

Op het initiatief van het college van burgemeester en schepenen kan voor de andere aanvragen een informatievergadering worden georganiseerd. ”

VERANTWOORDING

Het amendement beoogt meer waarborgen te bieden voor inspraak.

Artikel 14

Paragraaf 2 vervangen door wat volgt :

„§ 2. Indien in een stuk ten aanzien waarvan dit decreet de verplichting tot openbaarmaking inhoudt, gegevens voorkomen of uit zodanig stuk gegevens kunnen worden afgeleid waarvan de geheimhouding gerechtvaardigd is, kan de vergunningverlenende overheid op een daartoe strekkend schriftelijk verzoek van de aanvrager toestaan dat deze ten behoeve van de openbaarmaking een door de vergunningverlenende overheid goedgekeurde tweede tekst voorlegt waarin die gegevens niet voorkomen of waaruit ze niet kunnen worden afgeleid. De vergunningverlenende overheid mag deze afwijking slechts toestaan met betrekking tot bedrijfsgeheimen en beveiligingsgegevens.

Indien in een stuk ten aanzien waarvan dit decreet de verplichting tot openbaarmaking inhoudt, gegevens voorkomen of uit zodanig stuk gegevens kunnen worden afgeleid van de Staat of de nakoming van internationale overeenkomsten, wordt op aanwijzing van de Vlaamse Executieve ten behoeve van de openbaarmaking een tweede tekst voorgelegd waarin die gegevens niet voorkomen of waaruit ze niet kunnen worden afgeleid.”

VERANTWOORDING

Dit amendement erkent dat in bepaalde gevallen de ruime bekendmaking zoals die in dit voorstel van decreet wordt voorgestaan, bezwaren kan opleveren met betrekking tot gegevens waarvan de geheimhouding gewenst of geboden is. Dit moet echter een uitzondering blijven die slechts in goed gemotiveerde gevallen kan toegestaan worden.

In dergelijke gevallen kan de vergunningverlenende overheid toestaan dat een tweede tekst wordt voorgelegd waarin die gegevens niet voorkomen of waaruit ze niet kunnen worden afgeleid. Er is naar gestreefd de nadelen van de geheimhouding zo veel mogelijk te beperken. Zo moet een goede beoordeling van de aanvraag mogelijk blijven. Op de tweede tekst moet vermeld worden dat het om een aangepaste versie gaat.

De regeling met betrekking tot de geheimhouding van gegevens geldt uitsluitend ten aanzien van de openbaarmaking van de stukken. Advisering door overheidsorganen geschiedt wel aan de hand van de oorspronkelijke stukken.

Deze regeling stemt nagenoeg woordelijk overeen met wat voorzien is in artikel 58 van de Nederlandse wet van 21 augustus 1979 houdende regelen met betrekking tot een aantal algemene onderwerpen op het gebied van de milieuhygiëne (Wet algemene bepalingen milieuhygiëne). Deze regeling schijnt in Nederland grote voldoening te schenken. Uit een onderzoek blijkt dat slechts zeer uitzonderlijk beroep gedaan wordt op de geheimhoudingsregel (O,2 ten honderd van de gevallen) (Adviescommissie evaluatie wet algemene bepalingen milieuhygiëne, van voornemen tot vergunning ; Eindrapport van de Adviescommissie, Ministerie VROM, Leidschendam, 1983).

Artikel 18

Paragraaf 4 weglaten.

VERANTWOORDING

Indien men toch een afwijking van de procedure toelaatbaar acht voor „tijdelijke inrichtingen”, moeten deze afwijkingen tot een strikt minimum worden beperkt.

Artikel 24

In fine van § 1, 5° de woorden „dat door deze hinder kan worden getroffen ” weglaten.

VERANTWOORDING

In het verslag van de bespreking van dit ontwerp-decreet in de Commissie voor Leefmilieu en Waterbeleid van de Vlaamse Raad

(stuk 291 (1984-1985) — Nr. 14) lezen wij op blz. 42 dat de Gemeenschapsminister de mogelijkheid om in beroep te gaan enkel voorziet voor lokale verenigingen, en niet voor koepelorganisaties. Nu is dit een discriminatie die niet opgaat.

Het is tegen elke logica in dat enkel „lokale” milieugroeperingen zouden kunnen beroep aantekenen ; ook milieugroeperingen met een meer algemeen werkingsgebied (bijvoorbeeld provinciaal of gewestelijk) moeten over dat recht beschikken. Het is tegen elke logica omdat het hier gaat over „milieuproblemen” : het „Lokale” karakter hiervan bestaat zelfs in de meeste gevallen niet.

Men kan moeilijk, veelal zelfs helemaal niet, spreken van een strikt lokaal leefmilieu als een op zichzelf staande entiteit. En dit geldt evenzeer voor de leefmilieuproblemen. Er is bijvoorbeeld geen strikt lokale luchtverontreiniging denkbaar. De verontreiniging van een waterloop : hoe lokaal is dat ?

Artikel 25

Dit artikel weglaten.

VERANTWOORDING

De voorgestelde regeling kan aanleiding geven tot misbruiken.

Hoofdstuk IVbis (nieuw)

Een nieuw hoofdstuk IVbis met een nieuw artikel 26bis invoegen luidend als volgt :

„Hoofdstuk IVbis

Bekendmaking van de beslissingen

Artikel 26bis

„Het besluit van de vergunningverlenende overheid wordt door het college van burgemeester en schepenen, bij wijze van uittreksel, gepubliceerd in ten minste drie dagbladen of tijdschriften waarvan ten minste één van plaatselijk belang. In die bekendmaking wordt de genomen beslissing medegedeeld en wordt de aandacht van het publiek erop gevestigd dat de volledige tekst van het besluit bij het gemeentebestuur kan worden geraadpleegd. De mededeling vermeldt de juiste plaats waar, alsmede dagen en uren waarop de beslissing kan worden geraadpleegd en een eventuele beroepsprocedure kan worden ingesteld.

De vergunningverlenende overheid kan in bijkomende publiciteitsmaatregelen voorzien, als zij dat aangewezen acht.

\$2. De verleende vergunningen, alsmede het aanvraagdossier, de verstrekte adviezen en de ingekomen bezwaren, zijn voor iedereen ter inzage bij de vergunningverlenende overheid, en dit zolang de vergunning geldig is.

De verleende vergunningen zijn bovendien, ongeacht de klasse, voor iedereen ter inzage bij het gemeentebestuur.

De Vlaamse Executieve bepaalt de minimumeisen inzake de uitoefening van het inzagerecht.”

VERANTWOORDING

Het voorgestelde amendement beoogt in een meer aan de tijd aangepaste publiciteit te voorzien met betrekking tot de getroffen beslissing. Ook in andere wetgevingen worden publiciteitsmaatregelen voorgeschreven. Daarom zijn wij voorstander van een verplichting voor de gemeenten om te voorzien in een vaste mededelingenrubriek in de lokale of regionale pers. Daardoor worden kosten gespaard en wordt een positief automatisme ingevoerd. Het is van essentieel belang dat deze mededelingen in verstaanbare taal worden gesteld. De vergunning zelf moet voor iedereen, zonder onderscheid, raadpleegbaar zijn bij het lokale bestuur. Dit artikel bevat alleen minimumvereisten ; de gemeenten kunnen verder gaan in het kader van het door

hen gewenste voorlichtingsbeleid.

Teneinde de bevolking de mogelijkheid te verschaffen om het overheidsbeleid ter zake kritisch te volgen, dienen alle bij de besluitvorming van belang zijnde documenten raadpleegbaar te zijn bij het bestuur dat de beslissing neemt. Het spreekt vanzelf dat in deze mogelijkheid niet voorzien wordt voor de documenten die vallen onder de geheimhoudingsregel. De Vlaamse Executieve stelt nadere regelen ter zake vast. (Onder andere minimum uren per week en andere)

Artikel 29

In § 1 op de tweede regel en in § 2 op de eerste regel de woorden „de burgemeester” vervangen door de woorden „de burgemeester of zijn gemachtigde”.

VERANTWOORDING

Dit amendement beoogt ieder misverstand met betrekking tot de eventuele bevoegdheid van de gemeentelijke milieudiensten uit de weg te ruimen.

Artikel 30

In § 1 op de tweede regel de woorden „de burgemeester” vervangen door de woorden „de burgemeester of zijn gemachtigde”.

VERANTWOORDING

Zie ons amendement bij artikel 29.

Artikel 42

Dit artikel weglaten.

VERANTWOORDING

Zie ons amendement bij artikel 2.

L. VANVELTHOVEN

O. LEFEBER

P. MATTHYS
